

Vakantie in andermans huis

Als je van woning ruilt, proef je pas écht van je vakantie-land. Journalist Reina Louw doet het al twaalf jaar en wil niet anders meer.

Hoe werkt woningruil?

Er zijn verschillende woningruilorganisaties, onder meer homeforexchange, love-homeswap, homelink, travel-homeexchange, huizenruil of Intervac. Deelnemers betalen inschrijfgeld (in het geval van de auteur, die haar huis ruilt via Intervac, 75 euro per jaar), maken vervolgens op de website van de organisatie een profiel aan van hun huis, geven aan in welke bestemmingen ze interesse hebben en eventuele andere ruilwensen, vermelden de gezinsamenstelling en bijzonderheden, zoals de eventuele zorg voor een huisdier. Naar aanleiding van de ingevoerde wensen komt er een overzicht van gevonden 'matches' en kan er contact worden gelegd met andere huiseigenaren. Tip van de auteur: zorg altijd voor goede informatie voor de bezoekers en een contactpersoon in de buurt in geval van calamiteiten.

De eerste keer dat we met een ander gezin van huis ruilden, waren onze kinderen nog klein. Het jaar daarvoor hadden we nog gekampeerd, maar na een nacht met zwaar onweer op een berg in Frankrijk waarbij de bungalowtent het begaf, brokkelde ook ons vakantieplezier langzaam af. Kinderen die 's avonds weigerden te slapen en door alle geluiden op de camping voor dag en dauw weer in hun vouwbedje stonden te kraaien, maakten het er niet beter op.

Nadat onder luid gejubel een keer het luchtbed werd besprongen en lek geprikt met een vork, wilde ik niet meer. De laatste vakantienachten brachten we door in gîtes.

Vers stokbrood

Het jaar erop gingen we voor het eerst woningruilend naar Bretagne. Dat leek ons wel handig vanwege het onzekere klimaat: bij slecht weer lekker comfortabel voor onze kleintjes een warm huis met traphekje, babybadje, videotjes voor 's morgens vroeg, massa's speelgoed en een grote omheinde tuin waaruit niemand kon ontsnappen. Elke ochtend staken we de straat over om bij de bakker vers stokbrood te kopen. Dit begon er meer op te lijken. Mooi weer kregen we

die vakantie trouwens inderdaad niet.

De daaropvolgende zomer kozen we weer zo'n onzeker-weer-bestemming: Stockholm. Muggen? Niet in ons huis. Slecht slapen in een vreemd bed? Niet dankzij het comfortabele dikke dekmatras dat de Zweden toen al op hun bed hadden liggen. Na zo'n goede ervaring durf je nog wel een keer.

Weer een jaar later kozen we voor Normandië. We werden ontvangen door een stralend gezin met een grote kom zelfgemaakte rauwmelkse rijstebrij. Specialiteit van de streek, *pour les Hollandais*. We maakten kennis bij de thee, hoorden dat er uit een vorig huwelijk een kind was, uit dit huwelijk een geadopteerd kind en dat ze samen óók nog een kind hadden. Vader was trouwens de baas van het plaatselijke zwembad, hier was zijn pasje, we konden gratis zwemmen, zo vaak we wilden. En nu moesten ze gaan, het was nog ver rijden naar Nederland. Ze vertrokken meteen daarna naar ons huis, en wij zwaaiden ze uit.

Klaslokaal

Bijzondere mensen leerden we tijdens al onze woningruilvakanties kennen. Onze Noorse buurman bakte zijn versgevangen vis in onze keuken en bleef met zijn gezin mee-eten. De Zweedse buurman bracht iets sterks en zelfgestookts van bosbessen, wat we 's avonds samen op de veranda >

Praktisch

Informeer bij uw verzekeringsmaatschappij naar de bepalingen bij woningruil. Heeft u bij VvAA een opstal/inboedelverzekering? Deze blijft bij (kortstondige) woningruil voor vakantie doeleinden gewoon doorlopen. Houdt u er wel rekening mee dat aan het ruilen van de auto financiële risico's kunnen kleven. Voor vragen kunt u contact opnemen met VvAA ledenservice: 030 247 47 89.

> dronken – hij iets sneller dan wij. In Engeland ruilden we met een familie die hun drie kinderen zelf onderwees. Thuis welteverstaan. Het Britse schoolstelsel deugde niet, zo meenden ze. In het mooie Victoriaanse huis was de achterkamer ingericht als klaslokaal, compleet met wereldkaarten aan de wand, krijtbord, schoolboeken en schriftjes met naam en vak erop. Het ontbreken van schoolvriendjes en -vriendinnetjes werd gecompenseerd met een overdaad aan speelgoed en games.

Soms ontmoetten we de families helemaal niet. Zo reisden we eens per vliegtuig naar Ierland. In anderhalf uur waren we in Dublin, de auto van het andere gezin stond geparkeerd op het vliegveld (stuur rechts), een uurtje rijden en de vakantie kon al beginnen. Voor nog geen driehonderd euro met z'n vijven. Lachen, vonden we. Tot de Ierse familie belde dat er een lampje ging branden in onze (Nederlandse) auto. Ja, dat brandde wel vaker, wisten we, daar konden ze gewoon mee door-

rijden. Maar nee, blijkbaar kon dat nu niet. En zo zat 'onze' Ierse familie ineens zonder auto (en wij na de vakantie ook). Opa en oma, contactpersonen voor de Ieren (ze waren al regelmatig bij elkaar op de thee – of sterker – geweest), aarzelden geen ogenblik, zetten hun auto voor ons huis, gaven de Ieren de sleuteltjes en vertrokken.

Dat was een fikse financiële tegenslag, die auto. Dat nam niet weg dat we daarna nog twee keer ons huis mét auto ruilden: met Italianen en Finnen. En we constateerden, een beetje verbaasd: waarom hebben we dit niet eerder zo gedaan? Want het scheelt niet alleen veel reistijd, het voorkomt ook veel stress onderweg. Zo gezellig is het bij ons niet als we met z'n vijven dagen achter elkaar in één auto moeten doorbrengen.

Cadeautjes

Niet iedereen reageert altijd even enthousiast op mijn woningruilverhalen. "Zodra je de straat uit bent, rijden zij een lege vrachtwagen de straat in.

Kom je terug, huis leeg, tuin geplunderd en bankrekeningen gekraakt", zeiden collega's optimistisch, vlak voor ons vertrek naar Polen. Maar het tegendeel was het geval. Een gebroken bord werd vervangen door zes nieuwe ('anders stond het zo gek'). En nooit constateerden we buitensporige telefoonkosten. Altijd waren er cadeautjes voor de kinderen (en vaak kilo's snoepgoed) uit het land van herkomst. Alleen was het soms wel even zoeken naar spullen in de kasten, teruggeplaatst volgens de logica van een ander.

Onze kinderen zijn nu pubers. Huizen met traphekjes en babybadjes maakten plaats voor huizen met passende fietsen en grote trampolines in de tuin. De bestemmingen gaan steeds verder, zoals Israël en Finland, soms gecombineerd met spannende steden (Sint-Petersburg, het lag om de hoek). Prangende vraag nu: is er wifi? Want dat is wat onze vakanties tegenwoordig succesvol maakt. Het verlossende antwoord kwam vanmiddag. Nu kan er niets meer misgaan. Toch? >

Wie is de huizenruiler?

Uit onderzoek van de Universiteit van Bergamo is een gedetailleerd profiel gerold van de groeiende groep mensen die vakantie viert via huizenruil. Het blijkt dat 62 procent van de huizenruilers hoger opgeleid

is en dat 49 procent reist met een gezin met kinderen. Vaak zijn ze afkomstig uit de VS, Frankrijk, Spanje, Canada en Italië.

De studie stelt dat huizenruilen een belangrijke ontwikkeling is in het moderne

toerisme omdat het veel elementen in zich heeft die 'de toerist van het nieuwe millennium' zal aanspreken: de toenemende wens om meerdere keren per jaar op reis te gaan, zelfs met een beperkt budget, de vraag naar reizen

die op maat gesneden zijn en de wens om een authentieke reis te ervaren en zichzelf onder te dompelen in een nieuwe cultuur.

Bron: HomeExchange.com (in Nederland HuizenRuil.com).